

Magsåret

Av Örjan Kärrsgård

Jag minns inte om det var 1960 eller 1961 som skörden regnade bort. Gårdens årsinkomst blev under tiotusen kronor och far fick magsår. Medan han låg på lasarettet försökte vi klara oss bäst vi kunde. Mor kunde ju allt om jordbruket, ta hand om djuren och så, men knappast köra traktor. Min storebror Sverker fick rycka in. Vi hade två traktorer som helt enkelt kallades gummihjulstrakorn och järnhjulstrakorn. Järnhjulstrakorn användes bara till plöjning. Den var av märket Dering från 1930-talet som far köpt billigt. Motorn fick dras igång med en vev som satt framtill och hade också en annan egenhet. När man skulle stanna den fick man trampa ur kopplingen ungefär tre meter innan den behagade stå still. Den vanan hade inte min bror utan när den skulle köras in i sitt enkla garage körde den delvis rakt igenom. Någon effektiv broms fanns inte. Hur vår snälla granne Jöns i Herrgår'n och jag spikade tillbaka masonitskivorna minns jag väl. Jag retades ofta med min bror om det där. Han var nio år äldre och jag tyckte jag tyckte han borde kunna prestera bättre .

Några tegelstenar från vår skorsten hade ramlat ner och krossat tegelpannor på vägen. Den stod i akut behov av reparation något som far inte hunnit med. Jag plockade av alla tegelstenar ner till husnocken, blandade till murbruk, och murade upp skorstenen igen. För detta fick jag stort beröm av mor. Jag var bara 10 år gammal med stor företagsamhet men mindre förstånd. Jag hade inte tänkt på att använda handskar. Hunden på fingrarna försvann och jag kan fortfarande minnas hur murbruk kan svida i köttet.

Far kom hem men var sjukskriven. En barsk tant från försäkringskassan kom på inspektion men då var far inte hemma.

”Jag ska hämta honom”,

sa mor. En sista liten åkerlapp hade inte blivit plöjd inför vintern och det var förargligt och far plöjde. Han klev ner från traktorn och de gick hem visade upp sig för inspektorskan. 'Får vistas ute' stod det på läkarintyget. Allt var frid och fröjd.

På den tiden var arbetet på en liten gård mycket slitsamt och arbetsintensivt men far fortsatte några år till. Mitt sovrum, som kallades pojkarernas rum, låg innanför mina föräldrars. En natt hörde jag hur de resonerade.

”Jag lever nog inte så många år till”,

sa far.

”Vem vet? Du kanske blir 90”,

svarade mor.

När han var 62 avstyckades jorden och blev såld till Jöns i Herrgård'n och djuren såldes. Mina föräldrar behöll boningshuset och en stor trädgård med trädgårdsland, äpple- och päronträd på spaljé, plommon och bin. Ett litet paradiset. Avbytare fanns inte på den tiden och därmed hade det aldrig blivit någon riktig semester. Nu blev det många turistresor. Att i följd klippa gräsmattan för hand, kupa potatisen och vända komposten blev emellertid för mycket. Min far dog av en hjärtattack. Då var han 85.